

„Аз съм истинската лоза и Отец Ми е земеделецът...“

Йоан 15:1

Попитах един човек:

- Какво те потиска в християнския ти живот?

Той отвърна:

- Притеснено ми е. Въпреки че вярвам в Бога, нямам сили. Моята вяра не ми помага.

Как пре Крис

Ние, християните, имаме всичко необходимо - всички условия за живот във вяра - и все пак често усещаме пълно безсилие и слабост на духа.

В Тайланд бях свидетел на следната сцена. Деца бяха хванали някъде една птица. Бяха я вързали за крака, сплашваха я и при всеки опит да хвъркне, тя падаше на земята. Понякога и ние приличаме на птица, която има силно желание да литне. Не престава да маха с крила, издига се във въздуха, но пада на земята обезсилена. Влече ни да тръгнем

по по-добър път, но нямаме достатъчно воля за това. Тъжна картина: жива птица - изграчка в ръцете на деца!

Нека си спомним безпомощността на най-силния библейски герой Самсон. Той е пленен с противоречия: има Божия Дух, но действа по плът. Притежава невероятна сила, но не може да устои срещу слаба жена. Така попада в плен на филистимците, които са врагове на Божия народ. Всички предпоставки за победата са налице, но търпи поражение.

И апостол Павел, когато пише до римляните, като че ли се разкъсва между това какъв трябва да бъде и какъв е в действителност: „Зная, че у мен, т.е. в плътта ми, не живее доброто; понеже желание за доброто имам, но не и сила да го върша. Защото не върша доброто, което желая, а злото, което не желая, него върша“ (7:18-19). Цялото му отчаяние личи във вопъла: „Окаян аз човек!“ (ст.24).

Мнозина християни преживяват нещо подобно, но не са в състояние да преценят своето

положение реално. Те се опитват да решат този проблем със собствени сили. Мислят, че могат да се справят, ако живеят праведен християнски живот. Стремят се не да дават плод, а да имат "успех".

Такъв човек поставя пред себе си цел, която се опитва да постигне въпреки всички трудности: да влезе в някаква обвинка на праведен и добър християнин. Стреми се към изключително морален живот: всяка неделя ходи на църква и върши всичко, което се изисква от добрия християнин. Животът му изглежда погреден, но в действителност е безплоден.

бъдваме в тос

Той наподобява повреден часовник, чиито стрелки не се движат. Има ли полза от това, че собственикът ги премества? За да показват точно времето, стрелките трябва да бъдат свързани със здрав механизъм. Така и ние се нуждаем от жива връзка с Бога, т.е. от общение с Него. Христос казва: "Аз съм лозата, а вие сте пръчките." С това кратко и простиичко изречение Той ни открива тайната за успешен християнски живот - общение с Него, чрез което вярващият дава плод.

Лозата има също слаби и сухи пръчки. Колкото и да се грижиш за тях, няма да дадат плод. Затова ги отрязват и ги изгарят. Пръчките получават жизнените си сили от лозата - тя е източникът на сока. Отвън процесът не се вижда, но плодовете свидетелстват за него.

Веднъж попитали английския поет Алфред Тенисън какво означава за него Христос. След дълъг размисъл той отговорил: "Иисус за мен е същото, което е слънцето за цветето." Това е силно свидетелство за вяра, но Господ очаква нещо повече, а именно ние да пребъдваме в Него, да бъдем привързани само към Него. Защо трябва да пребъдваме в Христос? Намираме отговора в Посланието към колосяните: "Защото в Него обитава телесно цялата пълнота на Божеството" (2:9).

Нашето местожителство трябва да бъде "в Иисус Христос". Ако пребъдваме в Него, ще принасяме плод. Плодовете винаги са предназначени за другите. Някой да е видял ябълка, която сама изяжда плодовете си? Така е и с плодовете, които Господ иска да са родят в нашия живот.

Но как да пребъдваме в Иисус Христос?

За да принасяме добри плодове, се нуждаем от сока на лозата. А за да може този сок обилно да се влива в нас, ние трябва да му дадем пълен достъп. Иисус Христос ни дава няколко съвета

как да принасяме плода на вярата:

- да пребъдваме в Него,
- думите Му да пребъдват в нас,
- да пребъдваме в Неговата любов (Йоан 15:6-10).

Да пребъдваме в Него

Това значи да Му принадлежим. Какво ни пречи да го направим? Попитали Рокфелер, един от най-заможните хора на света, дали е доволен от богатството си. Той отвърнал: "Още съвсем малко и ще съм доволен." Този копнеж за "още малко" разрушава нашето общение с Христос. Искаме да се разпореждаме с живота си, да гоним целта си, която се казва "още малко". Ако имаме малко повече, тогава ще сме задоволени. Но тогава не искаме да пребъдваме в Христос. При това забравяме, че животът ни принадлежи на Бога, Който е платил за нас висока цена - кръвта на Сина Си. Ако пребъдваме в Христос, като осъзнаваме, че Той е поел всичките ни грижи върху Си, наистина ще сме в състояние да се успокоим в Него. Каква сила можем да черпим от пребъждането в Христос! Какво спокойствие и доверие към Бога ни подарява това съзнание, че пребъдваме в Него!

Думите Му да пребъдват в нас

Чрез вярата си в Иисус Христос ние влизаме във взаимоотношения с Бога. Как ще се развият тези взаимоотношения,

„Зная, че у мен, т. е. в плътта ми, не живее доброто; понеже желание за доброто имам, но не и сила да го върша“ (Римл. 7:18)

зависи от това каква позиция ще имаме спрямо Божието Слово. Дали нашето общение с Бога ще стане по-близко и по-сърдечно, или ще отслабне зависи от отношението ни към Божието Слово. То не трябва да остава само в нашите мисли, а да проникне и в сърцето ни, както храната прониква в стомаха, за да ни подкрепи и да ни даде нови сили.

Със сигурност сте чували за манията за отслабване. Жените искат да бъдат стройни, красиви и смятат, че трябва да отслабнат. За тази цел ограничават необходимата за организма им храна. Понякога това води до изтощение с тежки последици: организмът отказва да

учители, а все още са духовни младенци (5:11-14).

Един корейски пастир описва състоянието на църквите в страната си така: "Корейското християнство е надебеляло, но не е пораснало." Случва се детето да тежи колкото възрастен, но въпреки това то си остава дете. Мартин Лутер казва на приятеля си, че всекидневно отделя три часа за общение с Бога и това е най-продуктивното време от деня. Лутер изуча Божието Слово не защото е длъжен или му липсва друга работа, а защото има нужда от сили за голямото дело, което Бог му е доверил. Освен това всекидневното общение с Бога го освежава и обновява.

Какво можем да направим ние? Важно е не колко часа прекарваме в четене на Библията и в молитва, а дали в това време действително общуваме с Бога. Ако е така, ще получим от Него подкрепа и ще можем да подкрепим и другите.

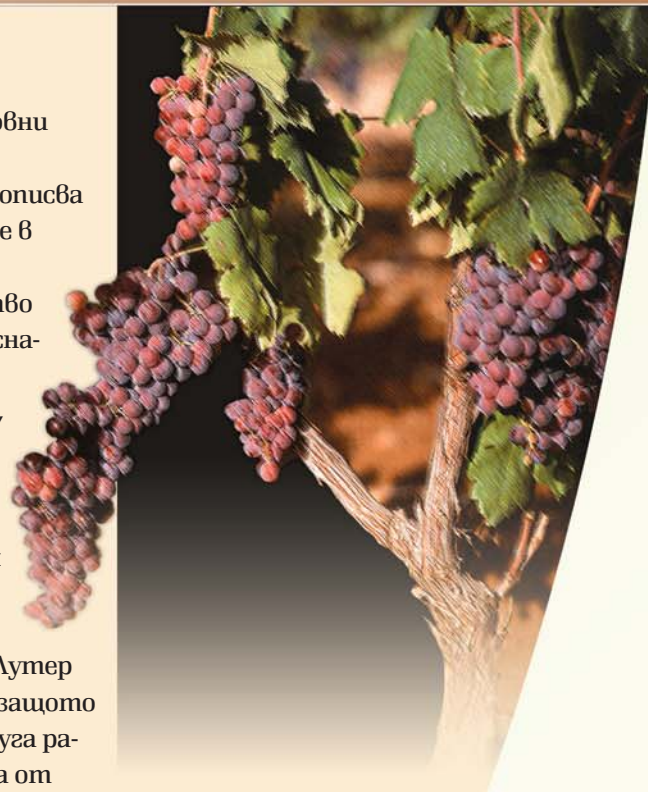
Да пребъдваме в Неговата любов

Понякога любовта ни е неискрена, престорена. Ако сме дали милостиня или сме казали добра дума, сме сигурни, че сме показали любов към ближния.

Иисус Христос иска любовта да стане неотменна част от нашата същност. И любовта ни към Бога да израства все повече.

Ние обичаме Бога:

- от благодарност за спасителното дело на Христос,
- от благодарност за Неговата чудна, славна и неповторима същност,

- с надеждата, че Иисус Христос ще ни се открие (Йоан 14:21).

Христос ни се открива чрез нашата любов към Него. Това ни дава радост и подкрепа за живот.

Защо вярата на много хора, които се смятат за християни, остава на същото ниво, на което е била в момента на покаянието им? Причините са много. Една от тях е малкото време, което отделят за близко общение с Бога. Отношението им към Бога се оказва традиционно, но не и лично.

Ако жадуваме за Божието благословение, ако искаме душата ни да почива в Бога, мислите ни да се очистват в Божията светлина, трябва да Му посветим времето си.

Товага Иисус Христос действително ще бъде нашата, моята Лоза.

„Аз съм лозата, вие сте пръчките; който пребъдва в Мене и аз в него, той дава много плод“

Йоан 15:5

приема повече храната. Подобно протича и духовното изтощение. Ние, християните, понякога също искаме да сме привлекателни, но не за Бога, а за света. Дълбоко грешим, ако смятаме, че ставаме привлекателни за света, когато се уеднаквяваме с него. Поразеният от духовно изтощение християнин може би иска отново да слуша и да чете Божието Слово, но вече не може. За подобна ситуация се говори в Посланието към евреите. Тези, към които е отправено то, станали мързеливи да слушат. Те имат богат духовен опит, всъщност би трябвало вече да са "зрели" християни, дори

Сунг Вон Лим
мисионер в Тайланд